

ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม

เรื่อง มาตรการคุ้มครองความปลอดภัยในการประกอบกิจการโรงงานหลอมตะกั่วจากแบคเตอร์ีเก่า

อาศัยอำนาจตามความในข้อ ๑๘ และ ๑๙ แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

โรงงานหลอมตะกั่วจากแบคเตอร์ีเก่าต้องมีมาตรการคุ้มครองความปลอดภัยในการดำเนินงานและต้องมีมาตรการคุ้มครองความปลอดภัยเกี่ยวกับเครื่องจักร เครื่องอุปกรณ์หรือสิ่งทีนำมาใช้ในโรงงาน ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนด ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ โรงงานหลอมตะกั่วจากแบคเตอร์ีเก่าต้องมีลักษณะดังนี้

(๑) สถานที่จัดเก็บแผ่นธาตุแบคเตอร์ีเก่าและวัสดุที่ก่อให้เกิดฝุ่นตะกั่วจะต้องเป็นสถานที่ที่มีผนังทึบกันเป็นห้องปิดมิดชิดที่สามารถป้องกันการแพร่กระจายของฝุ่นตะกั่วและอากาศที่ระบายออกจากสถานที่จัดเก็บแผ่นธาตุแบคเตอร์ีเก่าและวัสดุที่ก่อให้เกิดฝุ่นตะกั่วจะต้องทำการอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างจนอากาศที่ระบายออกนั้น มีปริมาณของสารตะกั่วไม่เกินกว่าค่าที่กำหนดในประกาศกระทรวงอุตสาหกรรมว่าด้วยเรื่องกำหนดค่าปริมาณของสารเจือปนในอากาศที่ระบายออกจากโรงงาน

(๒) สถานที่จัดเก็บหม้อแบคเตอร์ีเก่าจะต้องมีหลังคาปกคลุมโดยตลอดพื้นที่จัดเก็บ และมีผนังทุกด้านที่สามารถป้องกันมิให้น้ำฝนสาดเข้าไปในพื้นที่จัดเก็บและสามารถป้องกันการแพร่กระจายสารตะกั่ว

(๓) สถานที่จัดเก็บแผ่นธาตุแบคเตอร์ีเก่าและวัสดุที่ก่อให้เกิดฝุ่นตะกั่วและสถานที่จัดเก็บหม้อแบคเตอร์ีเก่าต้องมีระบบการจัดสารตะกั่วที่ปนเปื้อนอยู่ที่ยานพาหนะและวัสดุอุปกรณ์ทุกชนิดก่อนออกจากสถานที่จัดเก็บดังกล่าว

(๔) ต้องจัดสถานที่แยกแผ่นธาตุแบคเตอร์ีเก่า สถานที่เก็บแผ่นธาตุแบคเตอร์ีเก่าและสถานที่หลอมตะกั่วให้อยู่ชิดติดกัน และให้ชนชัยวัตถุดิบเข้าเตาหลอมด้วยวิธีการที่ปลอดภัย โดยมีการป้องกันการแพร่กระจายของสารตะกั่ว

ข้อ ๒ เครื่องจักรและอุปกรณ์ทีนำมาใช้ในโรงงาน ต้องมีลักษณะดังนี้

(๑) เตาหลอมตะกั่วจากแบคเตอร์ีเก่า (Secondary Smelter) จะต้องมีโครงสร้างเป็นระบบปิดที่สามารถปิดได้สนิทตลอดเวลาที่ทำการหลอม รวมทั้งต้องมีระบบรวบรวมอากาศเสียที่มีขนาดและประสิทธิภาพเพียงพอที่จะรวบรวมอากาศเสียจากจุดต่างๆ ในบริเวณที่จะต้องเปิดเพื่อป้อนวัตถุดิบหรือนำผลผลิต หรือกากของเสียออกจากเตาและต้องมีระบบขจัดอากาศเสียเฉพาะของแต่ละเตาที่มีขนาดและประสิทธิภาพเพียงพอและเหมาะสมกับเตาหลอมชนิดนั้นๆ

(๒) ต้องมีและใช้เครื่องจักรในการแยกแผ่นธาตุออกจากตัวหม้อเบตเตอร์เก่า โดยต้องมีระบบขจัดฝุ่นละอองที่เกิดขึ้นจากการทำงานของเครื่องจักรที่มีขนาดและประสิทธิภาพที่เพียงพอ เพื่อไม่ให้เกิดการแพร่กระจายของสารตะกั่วขณะแยกแผ่นธาตุออกจากหม้อเบตเตอร์เก่าและต้องนำแผ่นธาตุที่แยกแล้วไปเก็บในสถานที่จัดเก็บแผ่นธาตุเท่านั้น ด้วยวิธีการที่ปลอดภัยโดยสามารถป้องกันการแพร่กระจายของสารตะกั่วได้.

ข้อ ๓ การคุ้มครองความปลอดภัยของพนักงาน ต้องมีลักษณะดังนี้

(๑) ห้ามทำการผ่านแยกแผ่นธาตุออกจากหม้อเบตเตอร์เก่าด้วยแรงคน

(๒) ผู้ประกอบกิจการจะต้องจัดให้มีและใช้

(๒.๑) ชุดอุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคลประกอบด้วยหมวกครอบกันฝุ่น หน้ากากกันฝุ่น และไอสารเคมี ชุดเสื้อผ้าคลุมมิดชิด ถุงมือยาง และรองเท้ายางหุ้มข้อโดยเฉพาะเมื่อปฏิบัติงานในสถานที่จัดเก็บแผ่นธาตุเบตเตอร์เก่า และสถานที่ที่ผ้าแยกแผ่นธาตุเบตเตอร์เก่า

(๒.๒) ห้องน้ำสำหรับอาบน้ำที่ล้างมือ และห้องผลัดเปลี่ยนชุดทำงานที่เพียงพอเหมาะสมกับพนักงานในโรงงาน

(๒.๓) ที่ดื่มหรือที่รับประทานอาหารโดยเฉพาะห่างจากตัวอาคารโรงงานไม่น้อยกว่า ๒๐ เมตร หรือตามที่กรมโรงงานอุตสาหกรรมกำหนด และห้ามดื่มหรือรับประทานอาหารในอาคารโรงงาน

(๓) ผู้ประกอบกิจการต้องจัดให้มีการตรวจสอบสุขภาพของพนักงานอย่างน้อยปีละ ๒ ครั้ง โดยมีผลแสดงระดับของตะกั่วในเลือดและปัสสาวะ โดยให้จัดทำรายงานผลการตรวจสอบสุขภาพของพนักงานต่อกรมโรงงานอุตสาหกรรมทราบทุก ๆ ๖ เดือน และเมื่อตรวจพบว่าพนักงานในโรงงานผู้ใดมีระดับของตะกั่วในเลือดหรือปัสสาวะเกินมาตรฐานของทางราชการที่ได้กำหนดไว้แล้ว จะต้องโยกย้ายพนักงานผู้นั้นไปทำงานในแหล่งที่ไม่ได้รับอันตรายจากสารตะกั่ว หรือไปทำงานในสถานที่อื่นที่เหมาะสมต่อไป

(๔) ต้องควบคุมปริมาณสารตะกั่วที่เกิดขึ้นในบริเวณพื้นที่ทำงานให้มีปริมาณไม่เกิน ๐.๑๕ มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตรอากาศ

(๕) ต้องควบคุมมิให้จุดใดจุดหนึ่งที่แนวเขตที่ดินของโรงงานมีปริมาณตะกั่วเกินกว่า ๐.๐๑ มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตรอากาศ

ข้อ ๔ มาตรการคุ้มครองความปลอดภัยเกี่ยวกับการแพร่กระจายของสารตะกั่วต้องมีลักษณะ ดังนี้

(๑) ต้องตรวจสอบปริมาณตะกั่วปนเปื้อนในน้ำทิ้งและน้ำฝนที่ระบายออกนอกบริเวณโรงงานทุก ๆ ๓ เดือน

(๒) ต้องตรวจสอบการปนเปื้อนตะกั่วในแหล่งน้ำผิวดินที่อยู่ใกล้อาคารโรงงานมากที่สุดปีละ ๑ ครั้ง

(๓) ต้องตรวจสอบการปนเปื้อนตะกั่วในแหล่งน้ำใต้ดินที่ตื้นที่สุดอย่างน้อย ๓ จุด โดยมีจุดตรวจสอบประกอบด้วย จุดตรวจสอบต้นน้ำ (Upstream) อย่างน้อย ๑ แห่ง และจุดตรวจสอบท้ายน้ำ (Downstream) อย่างน้อย ๒ แห่ง โดยจุดที่ตรวจสอบทุกจุดต้องห่างจากตัวอาคารโรงงานไม่เกิน ๒๐ เมตร หรือตามที่กรมโรงงานอุตสาหกรรมกำหนด โดยจะต้องมีปริมาณตะกั่วปนเปื้อนในน้ำใต้ดินเฉลี่ยไม่เกิน ๐.๐๕ มิลลิกรัมต่อลิตร

(๔) ต้องตรวจสอบการปนเปื้อนของตะกั่วในผิวดินแนวเขตที่ดินของโรงงานในจุดที่ใกล้อาคารโรงงานมากที่สุด หรือตามที่กรมโรงงานอุตสาหกรรมกำหนดปีละ ๑ ครั้ง

(๕) ต้องตรวจสอบการปนเปื้อนของตะกั่วในผิวดินรอบบริเวณอาคารโรงงาน โดยจุดที่ตรวจสอบต้องห่างจากตัวอาคารไม่เกิน ๒๐ เมตร หรือตามที่กรมโรงงานอุตสาหกรรมกำหนด โดยต้องมีค่าเฉลี่ยของตะกั่วปนเปื้อนทั้งหมดไม่เกิน ๑๐๐ มิลลิกรัมต่อกิโลกรัมดิน (Total Lead) และปริมาณตะกั่วที่ละลายน้ำได้ (Soluble Lead) ปนเปื้อนไม่เกิน ๑ มิลลิกรัมต่อกิโลกรัมดิน ปีละ ๑ ครั้ง

ข้อ ๕ ต้องตรวจสอบคุณภาพอากาศต่อกรมโรงงานอุตสาหกรรมทุกๆ ๓ เดือน ตามที่กำหนดไว้ดังต่อไปนี้

(๑) ปริมาณอากาศที่ระบายออกจากระบบจัดอากาศเสียทุกแห่งที่ติดตั้งอยู่ทั้งหมด

(๒) คุณภาพอากาศที่ระบายออกจากระบบจัดอากาศเสียทุกแห่งที่ติดตั้งอยู่ทั้งหมด โดยให้รายงาน ค่าพารามิเตอร์ ดังนี้

- ปริมาณซัลเฟอร์ไดออกไซด์
- ปริมาณคาร์บอนมอนนอกไซด์
- ปริมาณคลอรีน
- ปริมาณฝุ่นตะกั่ว
- ปริมาณฝุ่นทั้งหมด (Total Dust)

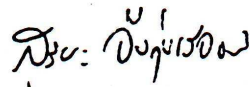
(๓) คุณภาพอากาศที่แนวเขตที่ดินของโรงงานทางด้านใต้ลม จากตัวอาคารโรงงาน (ให้รายงานทิศทางของลมที่พัดผ่านขณะทำการตรวจสอบด้วย) โดยให้รายงานเฉพาะฝุ่นตะกั่ว

(๔) คุณภาพอากาศก่อนเข้าระบบจัดอากาศเสียแต่ละชุด โดยให้รายงานเฉพาะปริมาณฝุ่นตะกั่วและฝุ่นทั้งหมด (Total Dust)

(๕) คุณภาพอากาศในพื้นที่ทำงานทั้งหมด ยกเว้นห้องหรืออาคารพื้นที่จัดเก็บวัตถุดิบธาตุตะกั่ว

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันถัดจากวันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๔

(นายสุริยะ จรุงเรืองกิจ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๘ ต.พิเศษ ๕๘๖ ลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๔๔